

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **J. D. N.**
státní příslušnost Nigerijská federativní republika
zastoupen Mgr. Bc. Adamem Ptašnikem, Ph.D., advokátem sídlem 702
00 Ostrava, Nádražní 308/3

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2023 č. j. OAM-1032/ZA-ZA11-D02-2023, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2023 č. j. OAM-1032/ZA-ZA11-D02-2023 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Dále bylo rozhodnuto o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Francouzská republika.
2. Žalobce konstatoval, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal v České republice a k ní dne 3. 8. 2023 poskytl údaje. Důvodem podané žádosti je jeho obava o život zejména z náboženských důvodů a ozbrojených střetů v zemi původu. Proto v červnu roku 2023 odcestoval letecky do Francie na základě turistického víza. Ve Francii se však necítil bezpečně, neboť i tam rovněž probíhaly násilné střety, navíc vzhledem k množství migrantů se cítil stejně ohrožen jako v Nigérii. Od ostatních migrantů se dozvěděl, že ve Francii migranti (i s již uděleným azylem) žijí v táborech a dostávají peníze, aniž by museli cokoli dělat. To byl další impuls, proč z Francie odešel. Hledal zemi, kde se bude cítit bezpečně a bude se moci v budoucnu sám uživit a účastnit se také společenského života. Proto z Francie odešel a usídlil se v Havířově, kde se cítí bezpečně. Nekonají se zde žádné střety, nedochází zde ke střelbě, navíc i okolí je přívětivé. Od srpna 2023 začal hrát v místním klubu TJ Havířov – Dolní Datyně fotbal, spřátelil se s ostatními spoluhráči. Fotbalový klub mu zajistil ubytování, ošacení i stravu a nadále mu klub i spoluhráči pomáhají, kdykoli je to potřeba. Dokonce mu bylo nabídnuto zaměstnání, které by rád vykonával, ale musel jej odmítnout vzhledem ke svému statusu. Žalobce v žalobě odkázal na článek 17 odst. 1 nařízení a uvedl, že žalovaný posoudil okolnosti rozhodné pro aplikaci tohoto článku velmi nedůsledně. Žalovaný pouze konstatoval, že se nepotýká s žádným zdravotním omezením a neužívá žádné léky, na území ČR nemá rodinné příslušníky, ani jiné dlouhodobé vazby, ani zde v minulosti nepobýval. K tomu žalobce poznamenal, že vzhledem k tomu, že je uprchlíkem, je zřejmé, že ani nemůže mít na území České republiky dlouhodobé vazby a pobyt v minulosti je také téměř vyloučen. Žalovanému vytkl, že se však již nezabýval jeho současnou situací, kdy v České republice žije již několik měsíců, zapojil se do života svého okolí a vytvořil si zde natolik přátelské vazby, že jeho přátelé jsou ochotni zajišťovat ubytování, ošacení a stravu a nadále mu všemožně pomáhat. V případě udělení azylu je rozhodnut nadále žít na stejném místě jako doposud a využít i nabídky zaměstnání, kterou dostal, aby se mohl sám uživit. Žalobce vyslovil přesvědčení, že posouzení jeho azylové žádosti by měla převzít Česká republika. Měly by se řádně zvážit jeho vazby k České republice oproti vazbám k Francii, kdy k České republice jej váží vztahy přátelství srovnatelné s vazbami rodinnými (např. bezplatné poskytování ubytování, ošacení a stravy), kdežto k Francii jej váže toliko formální vazba dříve platného víza. V jeho případě je namísto aplikace diskreční pravomoci České republiky dle článku 17 nařízení, protože zde existují důležité okolnosti srovnatelné s kritérii k určení příslušného státu, podle kterých by příslušným státem měla být Česká republika. Jestliže by aplikace článku 17 měla být posouzena pouze tak, jak to učinil žalovaný, znamenalo by to, že azylové řízení bude

probíhat ve Francii, kde by se musel přestěhovat a zpřetrhat dosud vybudované vazby v České republice. Znamenalo by to zátěž nejen pro jednotlivé státy tohoto procesu se účastníci, ale zejména pro něho by to byla citelná zátěž, stejně tak pro jeho okolí, protože nejen on si vytvořil sociální vazby v České republice, ale také jeho okolí si vytvořilo takové vazby k němu. Striktní aplikaci pravidel příslušnosti státu bez využití atrakce podle článku 17 nařízení by tak znamenalo nepřiměřenou tvrdost aplikace norem nařízení. Ustanovení článku 17 by tak v tomto případě tuto nepřiměřenou tvrdost odstranilo.

3. Žalobce dále namítal, že žalovaný byl povinen posoudit a dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit (ne) převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti, což ale neučinil. Ve vztahu k možné aplikaci článku 17 nařízení žalovaný jen stručně, bez jakýchkoli hlubších úvah o vhodnosti a přiměřenosti a přihlédnutí k rozhodným výše popsaným okolnostem konstatoval, že po aplikaci citovaného ustanovení nenašel relevantní důvody. Žalobce rovně poukázal na tu skutečnost, že žalovaný nemá povinnost jej do Francie přemístit, když článek 24 odst. 1 nařízení hovoří o tom, že členský stát může požádat o převzetí osoby zpět. Jedná se tedy o volbu každého státu, a tedy o věc podléhající správnímu uvážení pověřeného orgánu. V případě aplikace správního uvážení pak musí správní orgán předložit všechny své úvahy a důkladně vyličit, jakým způsobem dospěl ke svým závěrům. Napadené rozhodnutí však takové posouzení vůbec neobsahuje a je pro tento deficit nepřezkoumatelné.
4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož citoval. Konstatoval, že nenašel relevantní důvody pro aplikaci článku 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Skutečnost, že žalobce považuje Českou republiku za bezpečnou zemi a hodlá zde hrát fotbal, nejsou důvody hodné zvláštního zřetele do té míry, aby mělo být užito diskreční oprávnění. Jednotlivá tato tvrzení a zjištěné skutečnosti samy o sobě aplikovatelnost článku 17 odst. 1 nařízení nezakládají.
5. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14. 5. 2024 č. j. 19 Az 42/2023-64 žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Proti rozsudku podal žalovaný kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 8. 2024 č. j. 2 Azs 135/2024-28 rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 5. 2024 č. j. 19 Az 42/2023-64 zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení. Oproti názoru zdejšího soudu Nejvyšší správní soud považoval stručné odůvodnění poskytnuté žalovaným v napadeném rozhodnutí za akceptovatelné v kontextu toho, že dle NSS v průběhu správního řízení nevyšly najevo okolnosti takové intenzity, které by si žádaly detailnější posouzení. Nejvyšší správní soud uvedl, že samotné zapojení žalobce do činnosti fotbalového klubu takovou okolností není. Dále uvedl, že z dosavadního průběhu řízení se nejeví, že by ani skutečnosti namítané a zjištěné v řízení před krajským soudem (zapojení žalobce do křesťanské komunity, vznik pracovního poměru a další osobní vazby, viz body 27. a 28. rozsudku krajského soudu) dosahovaly intenzity, která by představovala porušení článku 8 Úmluvy. Nejvyšší správní soud k tomu argumentoval rozsudkem ESLP ze dne 30. 6. 2015, A. H. proti Švýcarsku, číslo stížnosti 39 350/13, v němž soud neshledal v kontextu dublinského systému odloučení stěžovatele od jeho sester z důvodu jeho předání do Itálie za rozporné s článkem 8 Úmluvy. Uvedl přitom, že žadatelům o mezinárodní ochranu, jejichž přítomnost je na území dočasně tolerována, nevyplývá z článku 8 právo usadit se v dané zemi (§ 44 odůvodnění). Jestliže vazby mezi dotčenými osobami vznikly v době, kdy si tyto osoby byly vědomy, že pobytový status některé z nich je prekérní, bude zpravidla přesun představovat porušení článku 8 pouze ve výjimečných případech (§ 48). NSS dále uvedl, že Spolkový správní soud Švýcarské konfederace dokonce v rozsudku ze dne 25. 1. 2021, sp.

zn. E-7092/2017 neshledal rozporným s článkem 8 předání žadatelky o azyl a jejích dětí do Chorvatska, i když mělo za důsledek odloučení od otce těchto dětí, a to právě s odkazem na vznik vazeb až v době, kdy byl již určen jako příslušný jiný členský stát. NSS uzavřel, že vazby doposud namítané žalobcem přitom obdobné intenzity zjevně nedosahují.

6. Krajský soud v dalším řízení vázán závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s.ř.s.) opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Po doplnění dokazování soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v České republice dne 28. 7. 2023 a dne 3. 8. 2023 poskytl údaje k podané žádosti. V ní sdělil kromě jiného, že z vlasti vycestoval ve druhém týdnu měsíce června 2023. Letecky cestoval z Lagosu do Paříže na základě turistického víza vydaného Francouzskou republikou. V Paříži nezůstal, protože se tam bál. Bylo tam hodně protestů a černochů a měl z toho strach. Vybral si proto nějakou klidnou zemi, Českou republiku, kde může být v klidu. Cestovní doklad ztratil a ztrátu nahlásil policii. Nemá žádné zdravotní omezení, ani zvláštní potřeby. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že v jeho vlasti jsou náboženské války. Aktuálně je před volbami, a tak je v Nigérii těžká situace. Unášejí se tam lidé. Následně byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 18. 10. 2023 v jazyce anglickém za přítomnosti tlumočnice. V průběhu pohovoru žalobce sdělil správnímu orgánu, že původně chtěl požádat o udělení mezinárodní ochrany ve Francouzské republice. Po příjezdu však zjistil, že je tam moc černochů a Afričanů. V té době začaly protesty ve Francii. Necítil se tam bezpečně. Policie zasahovala, střílelo se. Vysvětlil, že v Nigérii explodují bomby a teď přijede do Francie a opět se střelí. Bál se. Situace byla obdobná jako v jeho vlasti. Tam se také střílelo, lidé mizeli. Ztratil spoustu kamarádů. Během pobytu ve Francouzské republice neměl žádné potíže. Na otázku správního orgánu, zda, když mu bude vydáno rozhodnutí o přemístění do Francouzské republiky, jej bude respektovat, odpověděl, že bude muset, ale důvod, proč přijel do České republiky, je, že situace ve Francii byla obdobná Nigérii. V České republice se cítí v pohodě. Na území členských států nemá příbuzné. Na dotaz správního orgánu, zda nějakým způsobem řeší finance a náklady na život, odpověděl, že nepracuje. Nějakou dobu byl v České republice v azylovém centru. Snažil se sportovat, aby byl v kondici. Přidal se k fotbalovému týmu, který za něho hradí jeho náklady a pomáhá mu. Takto žalobce odpověděl na otázku správního orgánu, zda chce uvést nějaké skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žádné další otázky správní orgán žalobci již nekladal. Žalobce po poučení správního orgánu dle § 36 odst. 3 správního řádu uvedl, že se chce seznámit s informacemi o azylovém systému odpovědného členského státu, vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, s obsahem protokolu o pohovoru. Ze správního spisu se dále podává, že 25. 10. 2023 byla správnímu orgánu doručena žádost žalobce o odchod do soukromí. V té době se žalobce nacházel v Příjímacím středisku cizinců Zastávka. Jako adresu privátu žalobce označil X. Tétož dne byly správnímu orgánu doručeny doklady, a to potvrzení o zajištění ubytování, které žalobci vydal subjekt Správa sportovních a rekreačních zařízení H. jako doklad o tom, že žalobci poskytují ubytování na území České republiky na adrese X, na dobu od 31. 8. 2023 do 31. 10. 2023. Potvrzení je ze dne 24. 10. 2023. Jeho přílohou byl výpis z katastru nemovitostí. Součástí spisu je rovněž

protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 18. 10. 2023. Žalobce byl seznámen s těmito listinami: poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, protokol o pohovoru ze dne 18. 10. 2023, žádost o převzetí do Francouzské republiky ze dne 8. 8. 2023, akceptace z Francouzské republiky ze dne 5. 10. 2023, Informace OAMP – Francie – azylový systém ze dne 18. 1. 2023. Všechny tyto listiny jsou součástí správního spisu.

8. Součástí správního spisu je Informace OAMP, Francie, azylový systém, řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, Dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky, ze dne 18. 1. 2023, kterýžto dokument byl vypracován v souladu se Zprávou Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (EASO) o metodologii informací o zemích původu v čase omezeném datem vydání na základě uznávaných a relevantních veřejně dostupných informací. V tomto dokumentu se kromě jiného v pasáži Dublinský systém konstatuje, že Francie provádí transfery osob/žadatelů v rámci Dublinského systému. Řízení je v případě navrátilců standardní. Navrátilci se po návratu potýkají s praktickými obtížemi: žádost musí podat na předem stanovené prefektuře, ale cesta jim není zajištěna ani hrazena. Rovněž musí podstoupit standardní registrační proces, jehož efektivita se v rámci prefektu liší (na některých prefekturách dochází k registraci obratem, jinde může žadatel několik týdnů čekat bez nároku na ubytování či jinou asistenci). Stejně jako ostatní žadatelé o mezinárodní ochranu čelí dublinští navrátilci problémům spojeným s nedostatkem míst v ubytovacích zařízeních. Důvodem je přibližně 50 % nedostatek avizovaných volných míst. V ubytovacích střediscích pro žadatele o azyl (zkr. CADA): celkem 46,6 tisíc míst v kolektivním či individualizovaném ubytování. Primárně určeno pro osoby v řízení o mezinárodní ochranu. Nouzová ubytovací střediska pro žadatele o azyl: celkem 51,7 tisíc míst v rámci specifických programů decentralizovaného ubytování, včetně hotelových kapacit, využití specifických objektů či zařízení původně určených k ubytování uprchlíků z Calais. V nouzových ubytovacích střediscích mohou být ubytovány i osoby čekající na navrácení v rámci Dublinského systému. Přijímací a administrativní střediska pro monitorování situace (CAES): celkem 4, 6 míst v centrech zřizovaných od roku 2017, která nabízejí ubytování a rozšířenou administrativní podporu při zjištění azylového statusu klientů a jejím případném doporučení k dalšímu řízení či ubytování v jiném středisku. Za umístění žadatele o mezinárodní ochranu do střediska odpovídá OFII, který vychází z dostupných kapacit. Ubytovaní může být poskytnuto v jiném regionu, než ve kterém je posuzována žádost o mezinárodní ochranu. Žadatel má povinnost se na místo dostavit do 5 dnů od přidělení. V praxi je kapacita center nedostačující. Ke konci roku 2021 bylo ubytování zajištěno jen 59 % žadatelů, kteří na něj měli nárok. Jedná se sice o nárůst oproti roku 2020, nicméně stále 70 000 žadatelů zůstávalo bez ubytování. Centra upřednostňují zejména rodiny s dětmi a páry, proto mají svobodní jedinci větší problémy se získáním ubytování. Jako problém se dlouhodobě jeví omezená kapacita středisek, kvůli níž téměř polovina žadatelů pobývá mimo střediska v nevyhovujících podmínkách, včetně neformálních uprchlických táborů. Finanční podpora těmto žadatelům neumožňuje zajištění důstojného bydlení. V posledních letech se vyskytly také případy policejní šikany vůči uprchlíkům bez domova a neziskovým organizacím, které jim pomáhaly a opakované rušení a vykazování žadatelů z nepovolených táborů bez dalšího řešení jejich situace. Na hmotnou a finanční pomoc v průběhu řízení o mezinárodní ochranu mají obecně nárok všichni žadatelé, podpora je poskytována ve finanční i hmotné podobě. Základní finanční podpora je poskytována na rodinné bázi – jednočlenná rodina 6,80 euro/den. Hmotná podpora zahrnuje zejména ubytování, pokud jej OFII není schopen

zajistit, je nahrazeno příplatkem ve výši 7,4 euro/osoba/den. Žadatelé o mezinárodní ochranu mají nárok na přístup na pracovní trh poté, co OFPRA déle než 6 měsíců nerozhodl o jejich žádosti o mezinárodní ochranu. Hlavní překážkou je proto v praxi skutečnost, že žadatelé nejdříve musejí obdržet pracovní nabídku ze strany zaměstnavatele a poté si vyžádat pracovní povolení. Při jeho vydání orgány mimo jiné přihlížejí k tomu, zda v dané profesi existuje nedostatek domácích pracovníků; pokud tomu tak není, je žádost zamítnuta. Ve Francii bylo v roce 2021 podáno 120 685 žádostí o mezinárodní ochranu. Francie v roce 2021 podala 37 258 dublinských žádostí, kolem 8 000 žádostí jí naopak bylo adresováno. V závěru dokumentu jsou specifikovány použité zdroje (Asylum Information Database, Národní zpráva o zemi: Francie, z 8. 4. 2022, Eurostat, Dublinské statistiky zemí odpovědných za azylové žádosti ze září 2022, Evropská unie, Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu, Zpráva EASO o metodologii informací o zemích původu z června 2019, Ministerstvo vnitra Francie, 10 akcí pro lepší ošetření zranitelností žadatelů o azyl a uprchlíků z května 2021, Výroční zpráva MZV USA o stavu lidských práv v roce 2021: Francie z 12. 4. 2022.

9. Krajský soud dále převzal pro tuto další fázi řízení zjištění, která učinil z důkazů, které provedl před vydáním rozsudku ze dne 14. 5. 2024 č. j. 19 Az 42/2023-64, jak jsou tato zjištění uvedena v předmětném rozsudku, tedy zjištění z výpovědi žalobce jako účastníka řízení a z listinných důkazů.
10. Po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu v této věci č. j. 2 Azs 135/2024-28 žalobce doplnil tvrzení a sdělil nové skutečnosti konkrétně, že v současné době žije partnerským životem s paní T. P., nar. X, plánují společné bydlení a očekávají narození dítěte. Termín porodu je stanoven na červen 2025.
11. Krajský soud na návrh žalobce dokazování doplnil, a to výsledkem žalobce, výsledkem svědkyň T. P. a J.Ř. a na návrh žalovaného soud dokazování doplnil listinou, a to Informací OAMP, Francie, azylový systém, řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, Dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky, ze dne 12. 8. 2024.
12. Z výpovědi žalobce soud zjistil, že stále je zaměstnán ve firmě Gajdoš podlahy, s.r.o. Aktuálně bydlí v nájemním bytě v X. Nájemní bydlení si hradí z vlastních prostředků. Stále se angažuje v křesťanské komunitě v Havířově. V současné době je členem týmu fotbalového klubu v Bohumíně. V České republice se zdržuje přibližně rok, potkal zde spoustu lidí, zvykl si na zdejší život, učí se česky. Žádná další skutková zjištění soud z výpovědi žalobce neučinil.
13. Z výpovědi svědkyně T. P. soud zjistil, že žalobce zná asi půl roku, stýkali se jako kamarádi, vztah přerostl ve vztah intimní a asi 4 měsíce jsou partnery. Očekávají narození dítěte, termín porodu je stanoven na červen 2025. Ve společné domácnosti zatím nebydlí. Vzájemně se navštěvují. Svědkyně zná přátele žalobce, zná i jeho rodiče, kteří vědí o jejich partnerském vztahu. S žalobcem mají v úmyslu najít si jiné bydlení, které jim bude vyhovovat. Plánují sdílet společnou domácnost.
14. Výsledkem svědkyně J. Ř. soud zjistil, že žalobce zná asi od října či listopadu roku 2023. Seznámila se s ním prostřednictvím své známé, která ji informovala o tom, že žalobce chce církvi darovat desátek. Znamá přivedla žalobce do křesťanské komunity. Žalobce na ni působil jako osamocený člověk. Zaujalo ji to, že byt sám neměl dostatek prostředků, přesto chtěl darovat církvi nějaké finanční prostředky. Manžel svědkyně žalobci nabídl potravinovou pomoc, také i finanční prostředky. Žalobce projevil zájem pomáhat v rámci

křesťanské komunity, sám se začal angažovat v rámci křesťanské pomoci a stal se dobrovolníkem. Když pak začal hrát fotbal a měl práci, kontakty mezi svědkyní a žalobcem byly méně časté. Svědkyně se žalobce ptala i na jeho osobní život. Přistupovala k němu v podstatě jako k dalšímu synovi. Občas ho zvala na oběd, a činí tak i v současné době. S žalobcem udržuje i písemný kontakt prostřednictvím sociálních sítí apod. Vzájemně se svěřují se svými osobními záležitostmi a radostmi. Sdílejí různé zážitky apod. I žalobce se zajímá o život svědkyně. Na bohoslužby žalobce dochází v neděli odpoledne. Má o tom jednak vlastní informace, také od přátel a od žalobce samotného. Aktivní je v rámci křesťanského společenství dle jeho časových možností. Od počátku svědkyni zaujalo to, že žalobce vždy raději dával a pomáhal, což ne vždy je i v rámci církevního společenství běžné. Svědkyně ví o tom, že žalobce má přítelkyni, která s ním očekává narození dítěte a plánují společnou budoucnost.

15. Z lékařského nálezu MUDr. R. L., Slezská gynekologicko – porodnická ambulance se s.r.o. Český Těšín soud zjistil, že partnerka žalobce svědkyně paní T. P. očekává narození dítěte, termín porodu byl stanoven na 13. 6. 2025.
16. Z Informace OAMP, Francie, azylový systém, řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, Dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínka, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 12. 8. 2024, kterýžto dokument byl vypracován v souladu se Zprávou Agentury EU pro azyl a metodologií informací o zemích původu, případně na základě informací získaných od dalších orgánů státní správy nebo partnerských úřadů členských států Evropské unie a přidružených států, přičemž zdroje informací jsou uvedeny v závěru předmětného dokumentu, soud zjistil, že stran řízení o udělení mezinárodní ochrany ve Francii, pasáže Dublinský systém, tento dokument obsahuje shodné informace jako listina obsažená ve správním spise z 18. 1. 2023 a jak jsou zjištěny z ní uvedena výše. Dokument z 12. 8. 2024 obsahuje aktuální azylové statistiky o tom, že ve Francii bylo v roce 2023 podáno 166 880 žádostí o mezinárodní ochranu, Francie v roce 2023 podala 48 724 dublinských žádostí, kolem 10 000 žádostí jí naopak bylo adresováno. V průběhu roku 2023 bylo realizováno 2 739 transferů z Francie a 1 682 transferů do Francie. Co se týká azylových středisek a umístění žadatelů o mezinárodní ochranu, za což odpovídá Francouzský úřad pro imigraci a integraci, v předmětném dokumentu se konstatuje, že ubytování může být poskytnuto v jiném regionu, než ve kterém je posuzována žádost o mezinárodní ochranu, v praxi je kapacita center nedostačující, ke konci roku 2023 bylo ubytování zajištěno jen 59 % žadatelů, kteří na něj měli nárok. Jedná se sice o nárůst oproti roku 2022, nicméně stále téměř 85 000 žadatelů zůstávalo bez ubytování. Aktualizovaný je i údaj o tom, že v ubytovacích střediscích pro žadatele o azyl (zkr. CADA) mají celkem 49,7 tisíc míst v kolektivním či individualizovaném ubytování. Primárně je určeno pro osoby v řízení o mezinárodní ochranu.
17. Soud pro nadbytečnost neprovedl důkaz listinami na č. l. 134 – 139, které navrhl žalobce, neboť dostatečně aktuální informace o stavu azylového systému ve Francii soud zjistil z Informace OAMP, Francie, azylový systém, řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, Dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky, ze dne 18. 1. 2023 a 12. 8. 2024.
18. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o

udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.

19. Podle článku 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
20. Podle článku 3 odst. 1 citovaného nařízení č. 604/2013, členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Dle článku odst. 2 uvedeného nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V článku 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení je uvedeno, že není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III., aby zjistil, jestliže nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
21. Krajský soud, jak bylo poznamenáno již výše, byl v další fázi řízení vázán právními závěry Nejvyššího správního soudu kromě jiného o tom, že skutečnosti namítané žalobcem a zjištěné v řízení před krajským soudem – zapojení žalobce do křesťanské komunity, vznik pracovního poměru a osobní vazby žalobce, konkrétně v rámci jeho sportovní činnosti, pracovního vztahu a působení v křesťanské komunitě „se nejeví, že by dosahovaly intenzity, která by představovala porušení článku 8 Úmluvy“ (viz odst. 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu), neboť v tomto směru skutkový stav v další fázi řízení žádných zásadních změn krom uplynutí času, nedoznal. Krajský soud byl vázán také právními závěry Nejvyššího správního soudu o tom, že „ve vztahu k obavě krajského soudu z nedostatečných ubytovacích kapacit pro žadatele o azyl ve Francii a poukazům na jejich ubytování v provizorních podmínkách Evropský soud pro lidská práva ani v případě krátkodobého bezdomovectví u žadatele o azyl neshledal porušení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a že závěr krajského soudu, podle něhož skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění podkladů pro rozhodnutí spočívajících v aktuálních zprávách o azylovém systému ve Francii, není správný“.
22. Krajský soud v další fázi řízení ve vztahu ke stěžejním námitkám žalobce, které směřovaly k odůvodnění rozhodnutí žalovaného, proč nevyužil diskrečního oprávnění dle článku 17 odst. 1 Dublin 3, dospěl k závěru, že po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 135/2024-28 nastaly nové a pro posouzení uvedené otázky podstatné okolnosti. Těmito

okolnostmi je jednak partnerský vztah žalobce s paní T. P. a především pak skutečnost, že s partnerkou očekávají v červnu 2025 narození dítěte. Jedná se o okolnosti významné z pohledu toho, že členské státy při uplatňování nařízení Dublin III (nařízení 604/2013) mají mít na mysli respektování rodinného života, a především v souladu s Úmluvou OSN o právech dítěte z roku 1989 by měly mít na mysli nejlepší zájem dítěte. Soud zastává názor, že nejlepší zájem dítěte a právo na rodinný život je třeba zohlednit již během prenatálního života dítěte, jako je tomu v dané věci. Je na žalovaném, aby posoudil, zda případné přemístění žalobce do Francie, která je primárně určena jako příslušná dle Nařízení Dublin III k posouzení žalobcovy žádosti o azyl, a tedy zda odloučení žalobce od partnerky a dítěte (byť během jeho prenatálního života) představuje porušení článku 8 Úmluvy a rovněž zda je či není v souladu s Úmluvou OSN o právech dítěte. Jde o správní uvážení, které soud nahrazovat nemůže. Uvedené nové skutečnosti nastalé po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu jsou významnými relevantními okolnostmi pro posouzení, zda jsou zde důvody pro aplikaci článku 17 Nařízení Dublin III. V daných souvislostech soud považuje za nutné ve vazbě na závěry Nejvyššího správního soudu prezentované v odstavci 32. rozsudku č. j. 2 Azs 135/2024-31, že v označených věcech ESLP, res. Spolkový správní soud Švýcarské konfederace, posuzovaly skutkově zcela odlišné situace, než je ve věci projednávané zdejším soudem, přičemž soud zdůrazňuje především tu skutečnost, že ve věcech, na které odkázal Nejvyšší správní soud, šlo o osoby, které měly kriminální minulost a dopustily se závažné trestné činnosti. O takovouto situaci se v případě žalobce rozhodně nejedná. V případě věci č. 39350/13 – A. S. proti Švýcarsku šlo o dospělé osoby, které v minulosti po řadu let žily odloučeně a nebylo zjištěno, že v době jejich pobytu ve Švýcarsku mezi nimi existoval vztah závislosti a že by si stěžovatel ke svým sestrám udržel ve Švýcarsku silné rodinné vztahy.

23. S ohledem na shora uvedené závěry krajský soud dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právními názory vyslovenými v tomto zrušujícím rozsudku. Je tedy zapotřebí, aby žalovaný s ohledem na výše nové skutkové okolnosti znovu posoudil žalobcovu individuální situaci a přiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho právní sféry.
24. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce se náhrady osobních nákladů řízení výslovně vzdal, přičemž náklady ustanoveného zástupce hradí stát.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 24.01.2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně